

Tuần Báo Vô Vi

26 tháng 10 năm 2025

Số 783

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Góc gác của loài người từ đâu đến ?
- 2) Muốn phát triển trí tâm thì phải phát triển làm sao thì mới đúng ?
- 3) Người tu Vô Vi không có quyết tâm và lập trường có kết quả không ?
- 4) Người tu bất vụ lợi có cần kể công hay không ?
- 5) Những gì gọi là cơ hội tu ?
- 6) Tại sao làm người phải chết ?
- 7) Vạn linh trên mặt đất đều sống chung một hơi thở nguyên khí của Trời Đất, tại sao phải khổ ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

1) Sydney, 30/05/98 7:25 AM Hỏi: <i>Gốc gác của loài người từ đâu đến ?</i> Đáp: Thừa gốc gác của loài người từ thiên giới giáng lâm, ngự trong thể xác, cấu trúc bởi lửa gió đất. Phần hồn là vô cùng, phân từ ánh sáng của càn khôn vũ trụ, từ thanh tịnh đi đến loạn động. Sự sáng suốt quản lý và trách nhiệm, một khối thần kinh chẳng chệch. Tu thiền thanh tịnh thì mới thấu triệt được khả năng sẵn có, là tiếp xúc với ánh sáng tự nhiên và hồn nhiên của Trời Phật thì mới an vui. Kệ : Cộng đồng thanh nhẹ tự rèn trui Thức giác tâm tu tự giải mù Thọ hưởng điện năng xây dựng tiến Về không thanh nhẹ tự mình vui.	2) Sydney, 31/05/98 5:20 AM Hỏi: <i>Muốn phát triển trí tâm thì phải phát triển làm sao thì mới đúng ?</i> Đáp: Thừa muốn phát triển trí tâm thì phải nhịn nhục và dứt khoát, buông bỏ tất cả sự tham dâm của nội tâm, dứt khoát học từ bi và thực hiện từ bi. Kệ : Tiến bước tâm linh giải bỏ sân Nguyện tu sáng suốt tự phân lần Đời là tạm cảnh tâm thông hiểu Giải tỏa mê lầm giữ pháp ân.
3) Honolulu, 01/06/98 5:25 AM Hỏi: <i>Người tu Vô Vi không có quyết tâm và lập trường có kết quả không ?</i> Đáp: Thừa người tu Vô Vi không có quyết tâm và lập trường không vững sẽ không có kết quả tốt ở tương lai. Kệ : Tự phụ lấy tâm chẳng được bền Tâm thân nghịch lại tự mình quên Lời thề không giữ tâm mê loạn Khổ não phiền tâm chẳng vững bền.	4) Honolulu, 02/06/98 4:00 AM Hỏi: <i>Người tu bất vụ lợi có cần kể công hay không ?</i> Đáp: Thừa người tu Vô Vi bất vụ lợi tự tạo hạnh đức cho chính mình, Trời Phật chứng tâm trong cuộc dần thân phục vụ của hành giả, không cần kể công như tâm đời tranh chấp. Kệ : Thực hành chơn pháp chẳng lòng vòng động Khai triển tâm linh tự thoát còng Có có không không lòng cảm thức Chiều cao sâu rộng tự mình thông.
5) Honolulu, 03/06/98 5:50 AM Hỏi: <i>Những gì gọi là cơ hội tu ?</i> Đáp: Thừa cơ hội tu là sự nhồi quả của tâm thức, cần tu giải thì mới tiến, thực hành nhịn nhục sẽ được thăng hoa. Kệ : Sóng nhồi thuyền vẫn thân trôi Vượt khỏi trùng dương chấp nhận nhồi Dững mãnh hành trình tâm xán lạn Quy về thanh cảnh tự về ngôi.	6) Honolulu, 04/06/98 3:25 AM Hỏi: <i>Tại sao làm người phải chết ?</i> Đáp: Thừa định luật của Trời Đất là có đến phải có đi, tiến hóa trong xây dựng theo định luật nhân quả, cảnh sung sướng cũng như cảnh đau khổ cũng phải chấp nhận và nhịn nhục trong chu trình tiến hóa. Kệ : Tiến nhanh tiến chậm tùy chơn thức Chuyển hóa tâm linh tự sửa mình Cảm thức thông minh tùy trí tuệ Quán thông tình thế cũng do mình.

7) Honolulu, 05/06/98 2:45 AM

Hỏi: Vạn linh trên mặt đất đều sống chung một hơi thở nguyên khí của Trời Đất, tại sao phải khổ ?

Đáp: Thừa vạn linh đều chung sống cùng một hơi thở nguyên khí của Trời Đất, đều phải khổ thì mới cảm thức sự bình đẳng như nhau, khổ vì chưa hiểu lấy chính mình và chưa quán thông nguyên lý của Trời Đất, thiếu nhین nhục, tâm thức khó đạt tới sự thanh nhẹ của Trời Đất thì lúc nào cũng lo âu và tham sống sợ chết.

Kệ :

Bất thông lại nhải lại tâm buồn
Khó khổ triền miên khó tự buồn
Kết quả tình đời trong cực nhọc
Bất thông thiên địa khó về nguồn.

53 CHƠN KINH

Chơn Kinh 30

...
Hiểu mình, hiểu họ thì mới thông. Làm người mà không hiểu được mình thì làm sao mà hiểu họ. Cho nên người đời không tu chỉ hiểu chuyện người ta, thì phi chuyện người ta mà không biết chuyện mình, thì lãnh vực thanh tịnh không bao giờ khai sáng được. Bỏ phé mình, ca tụng chuyện người khác mà chuyện chính mình quên. Sự hiện diện của khối óc tại thế gian là một khả năng trong cả càn khôn vũ trụ, nếu lui về thanh tịnh thì làm biết bao nhiêu việc trong ngày, không có mệt mỏi. Sống trong nguyên lý của Trời Đất hòa hợp với chấn động Vũ Trụ Quang mà tiến thì đâu có bị簸 ngổ, tâm thức lúc nào cũng an yên hòa hợp với các giới trong thực hành. Nói được, làm được, không phải nói được và không làm được. Nói được không làm được là đọc sách, học chuyện người khác gom góp. Nói được mà không bao giờ làm được, thấy rõ người tu lạc vào cảnh nào. Lạc về văn chương thì cứ việc lạc mãi lạc mãi, thì tâm thức trực

giác không khai, cũng nói lý đạo đủ chuyện nhưng mà nói có một góc, không có phát triển tròn trịa được. Xuất ngôn, người thực hành Vô Vi nghe là biết người này là đọc sách nói chuyện, chứ không phải thực hành tâm thức khai triển, khí điển trong tâm hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ và luận thuyết minh chánh. Đâu đó có bằng chứng rõ ràng, nghe qua không vô nể, nhờ gì? Nhờ chúng ta đêm đêm Soi Hồn, óc chúng ta trật tự thì không nhận bất cứ những cái gì bất trật tự. Nghe mà không hiểu, nghe mà không biết nó nói cái gì, không có cảm thông được. Còn người thực hành tu Vô Vi, luồng điển chung tiến đồng một đường lối nghe là hiểu liền. Cho nên Vô Vi tu trong tự thức, tự tu, tự tiến, chớ không có ràng buộc.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 30 tháng 4 năm 1972

Đa cảm thế tình tâm trí nặng
Tiến không nên tiến chẳng thăng bằng
Hỏi ai đã tạo thành thân dục
Chí khí hùng anh tiến thượng tầng

Quyết tâm khai triển góp phần
Dựng xây tự mở thượng tầng trí tâm
Vượt qua thế cảnh thì thâm
Tránh cho kỳ được cõi lầm cõi sai
Tự lo chuyển tiếp an bài
Thượng ngươn thanh khí giúp ngài tiến thân
Chớ lo thế sự bần thần
Góp phần chẳng có khó lần tiến tu
Ngoài ta có cảnh phân bù
Có đường thiện ác có dù che thân
Tiến lên xét rõ phước phần
Căn nào quả nấy phải cần dựng xây
Khổ trong cảnh khổ đêm ngày
Tham sân lẩn quẩn thân này bất an
Phước ta ở tại thiên đàng
Nạn là tại thế gian nan đủ điều
Tu thời am hiểu mình nhiều
Chính mình sai lạc nhiều điều lạc sai
Cảnh trời nơi rộng thanh đài
Ta không tiến tới vậy ai giúp mình?
Cam go cứ giữ thế tình
Ngày kia thân hoại vậy mình là ai?
Mau mau tự tiến thiên đài
Âm dương tương hội hồn ngài chứ ai?

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiền

NHÂN GIAN DU KÍ THÁNH HIỀN ĐƯỜNG

Dịch Giả: Đào Mộng Nam

Nhân Gian Du Kí nguyên bản viết bằng chữ Nho do Thánh Hiền Đường ở Đài Trung thuộc Đài Loan phụ đồng. Trước tác đăng tải trên bán nguyệt san Thánh Hiền và ấn tống lần thứ nhất năm 1982. Hội Ái Hữu Vô Vi được phép phiên dịch năm 1982 và phổ biến năm 1984.

ㄟㄟㄟ

HỒI MƯỜI SÁU

BÁC ÁI, NHÂN ÁI, TỪ BI, TRUNG TRINH

CẢM ỨNG CÙNG MỘT LỄ

ĐƯỜNG ĐẠO, CHÂN LÍ, SINH MỆNH, CHÂN TÂM

LINH TÍNH KHÔNG HAI NGHĨA

Phật Sống Tế Công

Giáng ngày 3 tháng 3 năm Nhâm Tuất (1982)

...

Thái Sinh: Thưa, con chẳng thể ngờ được vị tu sĩ này lại có được tấm lòng quảng đại sẵn sàng dung nạp tôn giáo khác.

Tế Phật: Tạp chí Thánh Hiền có nhiều độc giả thuộc các tôn giáo khác điều đó chẳng có gì là lạ bởi lẽ lập trường phổ hóa của tạp chí Thánh Hiền tuyệt nhiên không cao ngạo, khoe khoang cùng huyền hoặc mê tín do đó mới có thể thích ứng với mọi nhân tâm thời mạt thế, phù hợp với đạo đại đồng thế giới.

Kẻ sáng lẽ đạo, thấy đạo là lớn; kẻ không sáng lẽ đạo, coi đạo là nhỏ; kẻ sáng lẽ đạo coi đạo là chính; không sáng lẽ đạo coi đạo là tà.

Thái Sinh: Thưa, lời dạy của ân sư vô cùng siêu diệu, đạo như đường đi, không có phân biệt được giàu sang với nghèo hèn, biên giới với chủng tộc, hiền với ngu, nhỏ với lớn, phải mọi người có thể thực hành, ứng dụng được mới có thể gọi là đạo lớn, giáo lớn.

Tế Phật: Trò ngoan, con nói rất đúng, có như vậy các tôn giáo mới không chia rẽ, thế

giới mới thoát nổi cái họa phân tranh, nhân loại mới được sống thái hòa.

Thái Sinh: Nhân loại có thái bình, tôn giáo có thái hòa, thế giới có đại đồng mới thực là hoàn toàn tốt đẹp... Và lại Thánh Hiền Đường vốn đã chủ trương tôn giáo hợp nhất, bữa nay lại phỏng vẫn một tôn giáo khác, liệu có tránh khỏi một số giáo sĩ tôn giáo bạn bài xích cùng phỉ báng chăng?

Tế Phật: Ngày nay tinh thần phổ hóa đạo pháp của Thánh Hiền Đường chí công vô tư, ra sức hòa giải tôn giáo xã hội đồng thời cũng là phương thức phổ biến đạo lí của thầy trò ta. Do đó mình càng phải phát triển đường lối giáo hóa đầy ý nghĩa chân thật này, khi sứ mệnh thành công tự vẫn lương tâm hẳn là không thẹn, gắng hết sức làm. Nếu như có một tôn giáo nào đó vì ích kỉ hẹp hòi không chịu dễ dàng dung nạp kẻ khác tiến vào mảnh vườn tu của mình thì làm sao gọi là bác ái rộng lượng được, há chẳng khẩu thiện mà tâm chẳng thiện sao, để rồi chỉ tự chuốc lấy sự thấp hèn xấu xa mà thôi vậy.

Thế mới hay, thời xưa vì sự giao thông không thuận tiện nước này nước kia cách trở, ngày nay việc đi lại hết sức dễ dàng, việc truyền thông tin tức càng mau chóng tiện lợi. Do đó chỉ tại một số nhà truyền giáo, truyền pháp không giúp đệ tử hấp thụ nổi, nên họ chẳng chịu tu trì, cũng có một số nhỏ mưu đồ lợi lộc, hoặc dẫn dụ kẻ khác sùng thượng mình nên mới xảy ra tình trạng trên. Như hiện nay nhà Phật thường dẫn chứng: "Tức tâm tức Phật" "Thị tâm thị Phật" (*Tâm là Phật*) thế mới biết mỗi người đều có

Phật tính, chứ chẳng phải chỉ có những người khoác áo thầy tu mới có Phật tính, không phải chỉ những ai được mặc áo tôn giáo mới được kính nể, bởi vậy chỉ cần có quyết tâm tin tưởng mà thôi. Kẻ đã tiêu cực thì cho dù có được khoác áo tôn giáo đi nữa họ cũng vẫn cứ tiêu cực vì thế tôn giáo có hay ho sáng láng cách mấy cũng trở thành vô nghĩa. Tôn giáo được sáng lập vốn là để thương yêu loài người, nếu như từ bỏ tôn chỉ đó tức là đẩy tôn giáo tới chỗ mông lung huyền hoặc, chắc chắn, sẽ bị người ta chỉ trích và xa lìa, cho nên tôn giáo phải tay liền tay, tâm liền tâm, nếu như quan niệm ngoài ta ra đều là ngoại đạo; ngoài tôn giáo của ta ra không có tôn giáo nào bằng, thì càng khiến người ta hoài nghi mất tin tưởng, hoặc càng đẩy người ta tới chỗ u mê cuồng tín mà thôi. Do đó, đức Khổng có dạy rằng: "Đạo không hành, ta đã biết rõ! Kẻ trí thì quá mức, kẻ ngu thì chẳng tới (*Đạo chi bất hành dã, ngô tri chi hĩ! Tri giả quá chi, ngu giả bất cập dã. Đạo chi bất minh dã, ngô tri chi hĩ! Hiền dã quá chi, ngu giả bất cập dã*). Và ngài còn dạy thêm song cũng cùng một ý như trên: "Biết thì cho là biết, không biết thì cho là không biết" (*Tri chi vi tri chi, bất tri vi bất tri*) có hiểu được như thế mới thật là biết vậy. Việc học đạo là việc bình thường của mọi người, chớ tự cho đạo giáo của mình là cao hơn hết, nếu như có mặc cảm tự tôn như thế thì quả là bệnh hoạn quá rồi, phản bội hẳn tinh thần nguyên thủy của đảng giáo chủ lúc sinh thời răn dạy.

(còn tiếp)

